Ч. 135. Неділя 17 (30) червня 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Сойм краєвий.

Вчерашнє засїданє отворив п. Маршалок о годинї $10^1/_2$. Посол ґр. Каз. Баденї поставив в імени комісиї буджетової внесенє, аби всї петициї в справі буджетовій, які від нинї будуть внесені, відсилати до Виділу краєвого. Секретар пос. Урбаньский відчитав спис внесених петиций. Посол Каратницкий відчитав інтерпеляцию посла дра Окуневского в справі надужить в галицкім шкільництві. Відчитано також інтерпеляцию посла дра Окуневского в справі відшкодованя за вибиті безроги, навіщені пошестию, і інтерпеляцию посла Кульчицкого в справі шкід, роблених сплавами в богородчаньскім повітї, та інтерпеляцию посла о. Небиловиця в справі введеня в житє суду повітового в Велдїжи. — Посол Вахнянин підпирав петицию міста Сокаля о заложенє там середної школи. З порядку дневного відослано справозданє Виділу краєвого в предметї наданя повітовому шпиталеви в Коросні характеру загального і публичного шпиталю. Пос. Жигм. Яворский мотивував своє внесенє о введеню в урядах почтових, телеґрафічних, зелїзничих і жандармериї, польского язика яко викладового, відіслано до комісиї правничої; посол Окуневский мотивував своє внесенє о зміну закона о лихві в напрямі спинення спекуляциї ґрунтами: відослано до комісиї правничої з додатком, щоби комісия предложила своє справозданє в тім предметї ще сеї сесиї. — Посол Володим. Чайковский мотивував своє внесенє в справі виміру спадкової належитости з візванєм до правительства о виданє зарядженьщо-до судового оцїнюваня спадщини; приділено комісиї податковій. Потому забрав голос посол о. Стояловский, мотивуючи своє внесенє на зміну статута краєвого і ординациї виборчої, покликаючись на се, що ще в 1861 роцї консервативний посол Смаржевский домагав ся реформи закона виборчого. — По тій промові заряджено півгодинну перерву, підчас котрої посли вручили п. Маршалкови ґр. Баденьому, з огляду, що кінчить ся послідна сесия тої соймової каденциї, адресу признаня за провід в соймі. — По перерві замкнено о $1^1/_2$ годинї засїданє, а найблизше назначено на понедїлок.

Водна комісия відбула передвчера довше засїданє, на котрім принято справозданє о правительственнім предложеню в справі реґуляциї рік. — Окрім проєкту закона ухвалено слїдуючі резолюциї: 1) О візванє правительства, аби приготовило технічні сили, при помочи стипендий для студентів політехніки, як і інжинерів для водних робіт. 2) О візванє правительства, аби установило при львівскій політехнїцї водний виділ. 3) О візванє правительства, аби рівночасно з реґуляциєю рік перевело реґуляцию їх горішних частий при жерелах, і взагалї забудованє гірских потоків. 4) О візванє правительства, аби для виконаня реґуляцийних робіт значно побільшило технїчний персонал, і аби уповажнило Намістника до номінациї технїчних урядників, без взгляду на степень, і до принимaня техніків па підставі контрактів. 5) О візванє правительства, аби розширило орґанїзацию політехніки з причини збільшаючого ся числа студентів, котре тепер ще сильнїйше буде збільшати ся, в наслїдок намірених реґуляцийних робіт.

Будова руско-народного театру.

Про ту справу подає вчерашний „Руслан“ такі вісти:

„Довголїтні заходи театральних комітетів, комісий і товариств, що стремілп до побудованя рідної стріхи у Львові на приєм руської дружини театральної, зближають ся до стадиї здїйстненя.

На розї ул. Руської а Підваля, напротив Успеньскої церкви взносить ся двоповерхова каменпця, знана добре нашій Сокільскій дружинї, бо в нїй „Сокіл“ має свій льокаль. В каменицї містить ся ще в партері торговля, а на обох поверхах кватирує, мабуть лишень до осени, філїя V ґімназиї. Мури, дах, двері в добрім станї, не без того, що властитель каменицї не потребував би там робити що року деяких адаптаций. Фронт каменицї від Підваля довгий около 32 м. а бік від ул. Руської виносить около 20 м. Перед каменицею лежить на 12 метрів широкий сквер, який при перебудові сеї каменицї мав би зі згляду на реґуляцию улиць бути забудований. За те на розширенє Руської ул. відпало би $4^1/_2$ м. Так представляє ся площа, на якій мала би станути сьвятиня нашої драматичної музи.

Над закупном будинку відбула ся вчера звиж тригодинна оживлена дискусия в „Руській Бесїдї“. В нарадї брало участь понад 20 осіб, виділових тов. „Просьвіти“, „Руської Бесїди“, тов. ім. Котляревского, членів б. Комітету для будови театру, театральної комісиї краєвого виділу і запрошених визначних Русинів. Почин до вчерашних зборів дало тов.

Торговельник курий.

(*Оповіданє з Кавказу. — А. Г. Сутнера*).

Як я познакомив ся з старим Гаджі-Аґа-Кендом? Зараз вам розкажу. Він продавав в Тифлісї кури і то лиш самі молоденькі — старими не торгував. Скоро они „доспіють“, — як то він бувало каже — набере їх на коєць десять або двайцять штук, та ходить з ними улицями по місті. Він не викрикував так, як другі єго конкуренти безустанно на весь голос „ціпля-ціпля“, [1]) лиш ходить спокійно і поважно, не захвалює свого товару на всї губи і не торгує ся цїлу годину за дві копійки. Жде бувало спокійно на подвірю, аж хтось єго побачить, а коли відтак спитають єго, що дати за курята, то каже цїну. Дають єму менше, то він піде собі гордо і навіть не слухає, що єму вже щось накинули. Хиба, що хтось єму скаже: „Нехай і так, заплачу“, то він оберне ся, подивить ся на купуючого нїби в якимсь докором за то, що хотів торгувати ся, дасть курята, возьме гроші і пійде собі дальше.

Таке лучилось і менї за першим разом. Коли відтак старий з недїлї знов прийшов, я не говорив вже нїчого, лиш заплатив і з тої пори став він моїм доставником. Він приходив правильно все одного дня, ажь наконець минула пора молодих курят. Впрочім я довідав ся лиш случайно о тій сумній подїї.

— Возьміть сим разом дві пари — радив він одного дня щиро.

— Та на що? Буде з мене і одної пари, як звичайно.

— Не хочете?

— Нї? не хочу.

Він взяв спокійно коєць на голову і пустив ся дальше. Але що він глянув на мене якось з докором, то я завернув єго: „Зажди, кажу, Гаджі! Скажи менї, чому кажеш менї брати дві пари.

— Бо вже кінчать ся.

— А чомуж ти менї того зараз не сказав?

— Хибаж ти мене о то питав?

— Ну, добре, то возьму хиба вже три пари.

Коли він так добував з кійця свій товар, розповів менї на моє запитанє коротко, що він тепер не буде вже через кілька місяців ходити по хатах. Він, бачите, як то я тепер довідав ся, годував богато курий. А що то був лїпший інтерес продавати молоді по хатах, то й не жалував труду, лиш бігав з ними від рана до ночи улицями: старими нехай собі торгує єго конкурент. Тепер вже не мав нїякої журп, бо мусів доставляти курий майже до всїх тотелїв і посилав їм правильно що дня рано своїм послугачем тілько, кілько було потреба.

Заким собі пішов, подав ще менї руку і просив мене, зайти колись до него на Сардарабадї. [2])

Памятаючи на то запрошенє пішов я одного дня туди. Весь світ знав Гаджі-Аґа-Кенда, то й не трудно було менї до него допитати ся. Він сидїв в малій отвертій будї, в котрій не було нїчого лиш дві лавки, вкриті лежниками. На одній із них сидїв він цїлісїнькими днями з своїм нарґілєм [3]). По нїчім не було видко того, що властитель тої буди занимаєсь торговлею; промисловий чоловік із заходу вивісив би був бодай зо дві клїтки перед входом та був би добре годованим в них курем, помалював пірє на червоно, щоби тим способом завабити людий. Але Гаджі не любив того; він мав своїх певних людий, що у него купували, а хто єго знав, то був певний, що

---

[1]) З російского „ципля“ значить ся курятко.

[2]) Так зве ся одна площа в Тифлісї на татарскім передмістю.

[3]) Нарґіле, турецка люлька, як велика банька, наповнена більше як до половини водою. На шийцї есть властива люлька, від котрої іде рурка аж під воду, а цибух, звичайно гнучкий, сягає лиш до того місця, де есть воздух. Коли курити, то витягає ся насамперед воздух з баньки, а відтак і дим з люльки, котрий переходить через воду і тим остуджуєсь.

„Просьвіта“, якого Виділ на засіданю обговорював справу купна згаданої камениці і в засаді порішив еї набути, а щоби зложеними доси зі складок фондами (звиж 60.000 К) самому не розпоряджати, запросив до участи в нараді ширший гурт людей, що займали ся, або тепер займають ся справою будови театру у Львові.

Наради отворив п. Романчук яко голова „Просьвіти“, представив справу купна камениці, яку сторговано за 94.000 К та заявив, що остає лишень по згоді зібраних списати контракт і заплатити першу рату. Почім п. Нагірний представив начерк теперішного виду і стану камениці і маючого станути на тім місци театру та подав деякі важнійші дати фінансові, що-до камениці. Над справою купна сеї реальности розвинула ся дискусия, в якій забирали голос пп. Грозик, В. Мороз, проф. Г. Огоновский, директор Нагірний, проф. Кокорудз, проф. Вахнянин, др. Савчак, Паньківский і ин. Против купна підношено закиди, що се місце рішучо за мале під будову театру, тим більше, що нині істнують для театрів далеко ідучі вимоги поліцийні з огляду на безпеченьство; заходять також сумніви, чи міска рада згодить ся на будову театру в тім місци і чи відступить площу перед каменицею, а навіть підношено за високу ціну. За купном промовляє ся обставина, що на разї ціна реальностий упала, що годї буде найти відповіднійше місце, а коли таке буде, то буде солено дорого. Навіть маґістрат ледви чи давби лїпше місце на внесену петицию Товариством ім. Котляревского.

Прийшло до голосованя над трема внесенями, які менше більше так звучать: 1. перейти над предложенем „Просьвіти“ до порядку дневного (п. Грозика); 2. закупити каменицю аж по докладнім перевіданю, чи на сім місци буде можна побудувати театр (проф. Вахнянина); 3. приступити до закупна камениці, з тим, що на сі місци стане руский театр (д-ра К. Левицкого). По сформулованю внесень предсідатель наради зарядив перерву, аби виділи і комітети могли нарадити ся, як мають голосувати, понеже згоджено ся, що кождий виділ чи комітет має один голос.

При голосованю перші два внесеня упали, а трете перейшло, але доповнено его отсим: Комісия зложена з інжинерів пп. Левиньского, Нагірного і міского будівничого при участи кількох членів нарад має в пятницю провірити згадане місце і висказати свій осуд, чи на сім місци може станути театр.

Справа купна має бути порішена до вторника дня 2 липня.

Новинки.

Львів дня 29 го червня 1901.

— **Заупокійні богослуженя** за душу бл. п. цісаря Фердинанда I., відбули ся вчера рано в архікатедральних храмах всїх трех обрядів при участи представителїв властий державних і автономічних.

— **Є. Е. п. Міністер др. Леонард Пєнтак** забавить у Львові до понедїлка.

— **Іменованя.** Міністерство торговлї іменувало официялами почтових асистентів: Йос. Римановича, Андр. Русина, Іґн. Шайнінґера, Фр. Балазиньского, Ад. Влосицкого, Йос. Зіса, Вол. Бобаковского, Фел. Гельняка, Йос. Пельчара, Едв. Ренкаса, Меч. Лебля, Стан. Грудницкого, Стан. Шефера, Альфр. Бучака, Стан. Квятковского, Йос. Гавликовского, Людв. Довсїляса, Володисл. Гарана, Іґн. Коха, Лейбу Блемера, Як. Тіркля, Ів. Марка, Йос. Каплю, Вільг. Брікнера, Ад. Вінтеребергера, Володисл. Домичка, Мат. Вильводу, Петра Береста, Людв. Берикопфа і Вит. Василевича.

— **Перенесеня** Пан Намістник переніс старших повітових комісарів: Йосифа Балицкого зі Стрия до Львова і Леопольда Белдовского з Бучача до Богородчан; повітових комісарів: Казимира Ястшебского з Надвірної до Бучача і Станислава Тишковского з Печеніжина до Косова; концепістів Намістництва: Стефана Білиновича з Чесанова до Городенки, Болеслава Кудельского з Підгаєць до Чесанова, Михайла Вершховского з Коломиї до Печеніжина і Андрія Гоффмана з Богородчан до Підгаєць, та концептових практикантів Намістництва: Стефана Ружецкого з Коросна до Рончиць, Кароля Ольшіньского зі Львова до Надвірної, Романа Свигальского зі Львова до Стрия, Станислава Сідлецкого з Рончиць до Бучача і Станислава Косерадского зі Львова до Коломиї.

† **Др. Фердинанд Вайґель,** посол з міста Кракова до ради державної і на сойм краєвий, котрий як найстарший віком посол ради державної відкрив сегорічну сесию парляменту, упокоїв ся вчера вечером у Львові по короткій недузї на запалене легких в 78-ім році житя.

— **Новий уряд почтовий.** Дирекция почт і телеграфів оповіщує, що з днем 1-го липня с. р. буде перенесений уряд почтовий в Руді, жидачівского повіта на зелїзничий дворець Гнїздичів-Кохавина. Округ доручень нового уряду будуть творити громади: Гнїздичів, Ганівцї, Кохавина, Лівчицї, Покрівцї і Руда; дальше обшари двірскі: Ганівцї, Гнїздичів, Юсептичі і Лівчичі.

— **Іспит зрілости** в II. (німецкій) ґімназиї у Львові відбув ся в днях від 24-го до 26-го с. м. під проводом проф. університету д-ра Цвиклиньского. До іспиту зголосило ся 15 публичних учеників і 3 екстерністи. Іспит здали: Григорий Бучма, Осип Денисюк, Едмунд Гроблевский, Адольф Іґель, Антін Корош, Кальман Купфер, Йосиф Ман, Стефан Матвієнко, Леон Райх, Маркиян Соболевский, Гуго Сухомель (з відзн.), Михайло Теребушка, Роман Витошиньский, Тадей Загаєвский і Маркус Зусман (екстерніст). Один публичний ученик і 2 екстерністи одержали поправку.

— **Нещастна пригода.** З Кракова доносять: При будові будинку староства робітник Ігнатий Дикас був занятий на самій горі муру вмуровуванем камінних плит під вязане даху. Робили з ним ще три инші робітники. З неосторожности Дикас ступив на плиту, ваги звиж сотнаря, а лише що вчера вставлену, отже ще не добре прикріплену. Плита перехилила ся, а Дикас упав на землю і на місци погиб. По дорозї заломило ся руштованє другого поверха, в наслїдок чого богато робітників і робітниць дізнали тяжких ушкоджень тїла. Найтяжше ранений робітник Іван Розненднік: має зломаний хребет і обі ноги.

— **Шкільна реформа в Росиї.** Комісия для реформи в середних школах під проводом міністра Ванновского ухвалила: з початком шкільного року 1901/2 знести в ґімназиях в I. і II. клясї язик латиньский, а в III. і IV. язик грецкий, а натомість увести в двох низших клясах науку історії, а усилити науку географії. В реальних школах уводить ся в I. і II. клясї науку історії і поглубляє ся науку математики в I., а географії і наук природних в II. клясї. В 1902/3 р. перемінять ся перші пять кляс ґімназияльних, а в 1903/4 р. заведе ся змінену проґраму в трех старших клясах, так, що в 1905 р. покінчить ся цїла переміна. Укінчившим середну школу буде прислугувати право і полекші в службі войсковій і при вступленю в службу державну.

— **З Яворова** пишуть: Дня 7 липня с. р. відбуде ся в Яворові „Томболя“, з котрої дохід призначений на докінчене будови гр. кат. церкви в Яворові. Прихильників яворівского міщаньства, а именно Отців духовних і загалом осіб родом з Яворова просить комітет о надсиланє грошевих датків або фантів на ту цїль найдальше до 3 липня с. р. на руки о. Левицкого, пароха в Яворові.

— **Міста Галичини** після послїдного спису населеня числять разом з войсковими залогами, котрих число подаємо в скобках: Бохня 10.061 (691), Броди 27.361 (888), Бережани 11.443 (832), Бучач 11.756, Дрогобич 19.432

дістане у него курий; хто же его не знав — ну, тому годї було що порадити.

Гаджі пізнав мене, подав менї руку і усьміхаючись, хотїв завести мене до задної перeдїлки, що була заслонена якоюсь старою занавісою; але я волїв таки там остати ся, де ми були. З другої лавки, що була трохи більше до середини засунена, міг я добре видїти все, що дїялось на базари, бо то було все таки цікавійше дивити ся на той рух на улици, як на закіпчені стїни в задній хатчинї.

З Гаджового нарґіле курило ся раз в раз, як з комина; він водив задумчивим оком за синявими та сїрими хмарками, що всїлякими закрутасами підпимали ся в гору до стелї.

Вже при першій моїй гостинї став старий, покуривши собі трохи, якийсь говіркий. З разу відповідав лиш на мої питаня, але відтак говорив цїлими реченями, що сплїтали ся в мале оповідане, а коли притих, то менї було лиш докинути слово, а він знову оповідав дальше. Виходило на таке, як колиб він кріз сон говорив, як колиб був якийсь сновида. Аж тепер зрозумів я, чому то всї ті Татари, що так як Гаджі, сидять в своїх будах та курять і стовпом дивлять ся навперід себе, можуть так цїлими годинами сидїти й анї не рушитись.

Коли так мій старий викурив люльку і знову опамятав ся, казав, що нічогісенько не знає о тім, що як раз говорив — але він то знав добре, лиш не хотів признати ся: то були згадки з давної минувшости з часу, коли він ще не був так подав ся, коли ему очи огнем сьвітили ся и коли у него було инше дїло, а не — годувати кури.

Мене інтересували его згадки з давно минувших лїт, тож я став до него так часто заходити, як він до мене тогди, коли з кійцем на плечах являв ся в моїй хатї. Я приніс єму за кождий раз дечого: трохи чаю або кави, або тютюну. Тогди сяду собі бувало на лаву, а Гаджі набе собі люльку і поставить на ню розпалений вуглик. Люлька стане булькотати, і з неї коптить відтак, як з комина, а мій товариш зараз задивить ся на ті хмарки.

— Що ти там видиш, Гаджі?

Я, бачите, все удавав, що нїби то вірю в то, що він щось видить в тім димі.

— Виджу.... пару.... жовтих кошебі. [4])

— То не богато.

— Зажди лиш.... они такі маленькі, дуже маленькі.... ледви такі, як моя рука.

— То, видко, якоїсь молодої дївчини?

— Та так і менї видить ся; якоїсь молодої дївчини. — В слїд за тим понеслась з его губи знов густа хмара. — А тепер виджу ще щось більше: дві дуже маленькі ніжкі, гладонькі як шовк....

— А більше нічого? — питаю по хвили.

— Чому нї; чекай лиш! червоний непшабі [5]) і ясний ахалук [6]).

[4]) Вистунцї, пантофлї з загненими до гори кінцями.

[5]) Жіночі шараварки.

[6]) Загортка.

Потягнув знов цїлим духом з бурштинової пипки.

— Ану-но, далї, Гаджі, далї! Таж в тих непшабі і ахалуку мусить хтось бути, не лиш самі дві ніжки.

— Певно, що хтось в них есть. Ахалук білий як снїг, але ще білїйша шийка, що з него вистає.... А тепер виджу вже добре і якесь личко, таке ясне, як той кришталь з осетиньских гір.... уста як той рожевий пупінок, що лише що розпук ся.... очи чорні як небо в ночи, а в кождім по однїй сьвітячій зірочцї.

Сидить собі серед хрещатого вересу перед хатою, і вишиває крашеним шовком кусень якоїсь вовняної материї. Поза хатою підносять ся скали аж до самого неба; їх вершки білі, а сонце розсипаєсь пишно іскрами по ледоватих кінчиках, що нїколи не топнють.

В хатї жиє недобрий чоловічиско: він не працює, а їсти єму хоче ся, і тому ходить по ночах з кількома товаришами до сусїдних ханів [7]) красти худобу. Дитина не знає, що еї батько кілька годин тому назад убив чоловіка, і що тепер кров убитого кличе о пімсту!....

Там за тою темною скалою зачаїв ся молодий хлопець, майже ще дитина, держить кріс у дрожачих руках, і чекає на хвилю, коли той чоловік вийде з хати і стане на порозї, щоби післати єму кулю в его злодийске серце!....

Сонце дрімало ще за горами, коли старшина привела хлопця до трупа: Дивись — каже

[7]) Село або оселя у Осетинців.

(32), Ярослав 22.660 (4.358), Ясло 6.571, Коломия 34.188 (1.860), Новий Санч 15.724 (575), Подгурже 18.155 (460), Перемишль 46.295 (8.165), Ряшів 15.010 (2.296), Самбір 17.039 (771), Сянік 6.365 (604), Станиславів 30.410 (3.397), Стрий 23.205 (625), Тернопіль 30.415 (1.724), Тарнів 31,691 (2.426), Вадовичі 6.328 (532), Золочів 11.812 (1.699).

— **Самоубийство**. В Кракові на плянтах, недалико будинку дирекциї полициї, стрілив до себе з револьверу в самоубийчім намірі ученик школи промислової Феликс Пйонткевич. Куля застрягла в околици серця. Тяжко ранного перевезло поготівлє стациї ратункової, по уділеню першої помочи, на клініку хірургічну.

— **Померла** в Дубю коло Бродів дочка тамошного пароха Юлія Дуткевичівна, в 19 році житя.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповішує: Всхідно-північно-західний австрийский звязок зелїзничий, з днем 1 липня 1901 входить в житє додаток III. до части II. зшиток 2 а.) тарифи і додаток V. до части II. зшиток 3 тої тарифи.

Австро-угорско-румуньский звязок зелїзничий часть II. зшитка 1, часть III. зшитка. З днем 1 липня 1901 входить в житє додаток II.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 29 червня. З нагоди своєї подорожи до Праги надав Є. В. Цїсар 167 відзначень і ордерів.

Відень 29 червня. Wiener Ztg. оголошує відручне письмо Цїсаря до президента міністрів дра Кербера, установляюче дотеперішнє відношенє квот до 30 червня 1902.

Берлин 29 червня. Вістник войсковий оголошує розказ цїсаря, увільняючий в порозуміню з державами союзними ґр. Вальдерзого з начальної команди войск союзних в східній Азиї.

Упінґтон 29 червня. Бури під проводом Ковея зістали по цілоденній борбі з сильних позиций виперті; 5 Бурів убитих, 1 дістав ся до неволї.

Надіслане.

— **„З живого і мертвого"** новелї Евгена Мандичевского, дістати можна в руских книгарнях і у автора: площа Академична ч. 4 II. поверх, по цїнї 1 Кор. за брошур. і 1 К 30 с. за оправлену книжочку.

один — Мехмед, той злодїй, убив твого батька; твоє діло пімстити ся за погибшого! — Присягни! — казав другий — і тягнув за собою скавулячого пса, котрого підсунув хлопцеви під руки. Той послухав і придержуючи собаку над трупом промовив: Нехай так по сій правдї отся собака ляже в порожній могилї моїх прадїдів, коли не поплине кров за кров!

Так отже сидів він скулений за чорним каменем, готов стрілити і аж дрожав з охоти пімстити ся, а може й від того, що він перший раз мав позбавити житя чоловіка.

Знов попіс ся дим кружільцями попід стелю і Гаджі замовк.

— Ну, і забив чоловіка?

— Зажди... ще не виджу добре.

Завернув очима в гору а по хвили відозвав ся:

— Тепер виджу як виходить той чоловік з хати. Прислонив собі очи рукою, бо сьвітло сонця мерехтить на вершках укритих снїгом і ловить за очи... А ось і хлопець змірив ся... Вже цїляє в само серце... Аж чує, що хтось крикнув і спустив кріс. То дївчина випростувала ся і станула мов каменем перед смертоносне дуло!... Той крик спас того поганця, він забіг до хати....

І знов настала перерва.

— А що дївчина?

— Дївчина все ще стоїть і не рушить ся; лиш видивилась великими очима, що сьвітять ся у неї, як у дикого кота... Наконець отворила губи: Покажись — каже — коли маєш відвагу!.... Покажись... хиба боїш ся безсильної дївчини? Сонце зрадило тебе, що блищить від твого кріса. То покажи вже і своє лице, ти боягузе!... І она розсьміяла ся глумливо.

Хлопець таки не мав відваги; став ся видко боягузом!... Посунув ся осторожно попід скалу а відтак в долину аж опинив ся в темній, густо зарослій дебрі. Там притулив ся до чорної, вогкої скали а серце в нїм било ся і заєдно єму казало: Боягуз!

Минала година за годиною а хлопець все сидів на однім місци. Кудиж було єму іти?... До дому? Там не сьмів показати ся, доки не зробив свого дїла!....

Настала ніч; всюди зробилось тихо і темно.

....Тепер заяснів сам вершок скали а сьвітло місяця посували ся по нїй чим раз більше в долину аж ніби побілило єї. Тепер схопив ся і хлопець; він знає вузку і ховзку стежку, що веде вздовж скали, чим раз висше, аж відтак скручує до печери, попід котру шумить Арредон... Знаєш, чому ту ріку називають „дурноватою?"... Бо жене як без памяти... рве все з собою, що їй стоїть на дорозї... гонить як скажена.

(Конець буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1901 після середно-европ. год

посп.	особ.	Зі Львова
відходить		
		День
	6·25	До Станиславова, Підвисокого. Потутор
	6·35	„ Лявочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Підволочиск в Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня. Хирова, Стружа
	9·00	„ Сколього, Лавочного від 1/7 до 15/9
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск в гол. двірця
	10·25	„ Іцкан, Сопова, Борґомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від 1/7 до 15/9 в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск в гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від 1/5 до 10/9 в неділї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від 1/5 до 30/9.
	3·15	„ Янова від 1/5 до 15/9.
	3·20	„ Зимноводи від 19/5 до 16/9.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45		До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	7·52	„ Брухович від 1/5 до 10/9.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·20	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від 15/6 до 15/9.
	6·30	„ Янова від 1/5 до 15/9 в будні лиш
	6·35	„ Лявочного Мункача. Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя в гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·30	„ Янова від 1/5 до 15/9 в неділї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів в гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова в Підзамча

посп.	особ.	До Львова
приходить		
		День
	4·40	Зі Стрия, Самбора, Борислава
	6·10	„ Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від 7/5 до 10/9
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·10	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від 1/7 до 15/9.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5·55		„ Чернівцїв
	3·14	„ Брухович
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.11	„ Янова від 1/5 до 31/5 і від 16/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в неділю і сьвята
	7·56	„ Брухович від 1/5 до 30/6 і від 16/9 до 15/9.
	8·50	„ Брухович від 1/7 до 15/9 що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·15	„ Янова від 1/6 до 15/9.
	9·15	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·25	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від **6-oї** години вечером до **5-oї** години **59** мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В місті видають білети їзди: Звичайні білети агенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

І Н С Е Р А Т И.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).